

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Όπως είναι γνωστό, ο θεσμός της Τ.Α θεωρείται ένας από τους τρεις κορυφαίους θεσμούς της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Οι άλλοι δύο είναι το Κοινοβούλιο, και τα Συνδικάτα.

Αν και υποτονικά σε σχέση με τις προηγούμενες αναμετρήσεις, έχουμε πάρει ήδη μια γεύση για το τι πρόκειται να συμβεί: γαλάζιοι, τρκουάζ, πράσινοι, λαχανί, ροζ, κόκκινοι και κατακόκκινοι υποψήφιοι διασταυρώνουν τα ήθη τους ζητώντας να τους ψηφίσουμε για να μας σώσουν απ' όλα τα κακά που πρόκειται να μας συμβούν, ή για να μη μας ξανασυμβούν όλα τα κακά που έγιναν τα προηγούμενα χρόνια με την «κακούργα κεντρική διοίκηση», την κυβερνητική πλειοψηφία και το κράτος των Αθηνών να ελέγχει ασφυκτικά τους δήμους και τις κοινότητες ανά την επικράτεια.

Φταίει μόνο η ισχύουσα νομοθεσία, το υφιστάμενο νομικό πλαίσιο για την Τ.Α που δε τις δίνει αρκετές και σαφείς αρμοδιότητες, ή φταίει κυρίως η ανικανότητα, η αδυναμία και η έλλειψη πολιτικής βούλησης να προωθηθούν από το σύνολο των εμπλεκομένων και να επιβληθούν κάποια άλλα μοντέλα διαχείρισης στους ΟΤΑ που εκλέγονται,

Ποιος εμποδίζει για παράδειγμα τον όποιο δήμαρχο να οργανώνει ανά τακτά χρονικά διαστήματα **συνελεύσεις κατοίκων ανά γειτονιά** όπου θα ακούγονται όλες οι απόψεις των κατοίκων και θα παίρνονται αποφάσεις για τα κρίσιμα θέματα που τους απασχολούν;

Ή, να δημιουργούνται **ανοιχτές θεματικές επιτροπές** στους δήμους τους, οι οποίες θα ασχολούνται με ζητήματα που αφορούν **στον πολιτισμό, στον αθλητισμό, στην εκπαίδευση, στο περιβάλλον, στην πολεοδομία, στην κοινωνική αλληλεγγύη;**

Δεν είναι λοιπόν ζήτημα αδυναμίας και ικανότητας, είναι η έλλειψη πολιτικής βούλησης που οδηγεί στην αδράνεια και στην αναπαραγωγή του κυρίαρχου μοντέλου διαχείρισης των δήμων, και σε τελική ανάλυση είναι **ο φόβος**, μήπως μέσα από ανοιχτές, δημόσιες και διαφανείς διαδικασίες χαθεί **ο έλεγχος** των ψηφοφόρων. Έτσι τα πράγματα και στην Τ.Α (όπως στο Κοινοβούλιο και τα Συνδικάτα) δεν αλλάζουν «ριζικά» όσες υποσχέσεις και αν δοθούν. Αλλάζουν με απλές κινήσεις, όπως η καθιέρωση **τοπικών συνελεύσεων, ανοικτών θεματικών δημοτικών επιτροπών, αυτοδιαχειριζόμενων «κέντρων κοινωνικής παρέμβασης»** και άλλων τέτοιων πρωτοβουλιών, που θα μπορούσαν να ληφθούν, και χωρίς την έγκριση των σημερινών ή των υποψηφίων δημάρχων, αποδεικνύοντας στην πράξη, ότι δεν αποτελεί προϋπόθεση να ζητάνε κάποιοι την ψήφο σας, για να υπάρχουν.

Στους άγριους και βαθιά πολωμένους καιρούς που ζούμε, μας έχουν κάνει να πιστέψουμε ότι πολιτική, είναι να πηγαίνεις κάθε 4 χρόνια να ψηφίζεις, και στη συνέχεια να εκχωρείς την άσκησή της σε μια κάστα ειδικών - οι οποίοι διαθέτουν όλο το χρόνο και επιπλέον πληρώνονται για να το κάνουν - που είναι τα πολιτικά κόμματα. Αυτό όμως αποτελεί διαστρέβλωση της πολιτικής.

Η αντίληψη που σε μας είναι βαθιά ριζωμένη, είναι πως **η πολιτική είναι μια κληρονομιά των απλών εργαζόμενων ανθρώπων**, και πως ο κόσμος πρέπει να την ξαναπάρει στα χέρια του, και να της δώσει ένα διαφορετικό νόημα και περιεχόμενο, μέσα από μια διαδικασία οικοδόμησης ενός νέου τύπου **κοινωνικών σχέσεων** που θα στηρίζονται **στην ισότητα, την οριζοντιότητα την αμοιβαιότητα, τον σεβασμό** και όχι στον αυταρχισμό, τις ιεραρχίες, τους αποκλεισμούς και τις κάθετες δομές.

Απέναντι λοιπόν σ' αυτή τη διαστρέβλωση, συζητάμε πολύ, υπάρχει ένας βαθύς προβληματισμός, δοκιμάζονται διάφορα εγχειρήματα δεν έχουμε συνταγές, ωστόσο πιστεύουμε ότι σήμερα είμαστε παρόντες στην οικοδόμηση ενός νέου τύπου θεσμών και

θεσμικής λειτουργίας, πέρα από τους υπάρχοντες, και πέρα από τη διαμεσολάβηση των παραδοσιακών κομμάτων.

Πιστεύουμε βαθιά πως η πραγματική **δύναμη**, η πιο ισχυρή **εξουσία** ως δυναμική μετασχηματισμών, βρίσκεται στην ικανότητα των ανθρώπων **να οργανώνονται, να κινητοποιούνται και να διατυπώνουν προτάσεις** και πως όλα θα κριθούν, από την ικανότητα του κόσμου να συμμετέχει συλλογικά, σ' αυτή τη διαδικασία, **για να παίρνει ο ίδιος τις αποφάσεις** που τον αφορούν, και οποίες τώρα βρίσκονται στα χέρια κάποιων λίγων, στις μαγειρεμένες πλειοψηφίες και στα κόμματα.

Και ακριβώς αυτή η διαδικασία, είναι που θα ξαναδώσει στη πολιτική το πραγματικό της περιεχόμενο, και θα την **επιστρέψει στο λαό, όπου και ανήκει.**

«Επιστρέφουμε απ' όλους τους δρόμους», λοιπόν, πολέμιοι των κρουσμάτων **διαφθοράς και αυταρχισμού** που σημειώνονται από πρόσωπα και ομάδες που στοιχίζονται πίσω από την εκάστοτε Αρχή, έχοντας αρχίσει να διαμορφώνουμε ένα ορατό μπλοκ δυνάμεων, που αποτελεί **τη δύναμη και την ελπίδα**, όχι για να προστατευθούν και να διευκολυνθούν, αυτοί που είναι ήδη προστατευμένοι, οι ισχυροί δηλ, αλλά για να αποκτήσουν, **τα πιο φτωχά και περιθωριοποιημένα στρώματα**, πρωταγωνιστικό ρόλο στη διαμόρφωση μιας νέας κοινωνικής πραγματικότητας.

«**Ας είμαστε ρεαλιστές, ας αγωνιζόμαστε για το αδύνατο**», έχει κάποτε ειπωθεί, και στη δική μας περίπτωση, μια χούφτα ανθρώπων κάνει το αδύνατο δυνατό, **δίνοντας φωνή σ' αυτούς που δεν είχαν ποτέ φωνή σ' αυτό το τόπο,**

§ στους ανθρώπους τους «χωρίς στέγη», τους τσιγγάνους, χωρίς καμία πρόσβαση σε βασικά και στοιχειώδη κοινωνικά αγαθά, στην υγεία και την εκπαίδευση, στην τιμή και την αξιοπρέπεια.

§ στους ανθρώπους των σκοτεινών υπογείων των πολυκατοικιών και των πίσω αυλών, τους «ΜΕ, Η ΧΩΡΙΣ ΧΑΡΤΙΑ» του μετανάστες, τους διπλά ή τριπλά υποτελείς αν υπολογιστεί και το φύλο, χωρίς πολιτιστική ταυτότητα, θρησκεία ή ισότιμη συμμετοχή στα κοινωνικά δρώμενα, μέσα από μια **διαδικασία νομιμοποίησης χωρίς δικαιώματα**, αντιμετωπίζοντας εξωφρενικές διακρίσεις σε όλους τους τομείς του δημόσιου βίου, που οργανώνει εκείνο το πλαίσιο εργασίας και ζωής, που **θεσπίζει** την υπερεκμετάλλευση και τον αποκλεισμό τους, και **νομιμοποιεί** κοινωνικά την απαξίωσή τους και την εχθρική αντιμετώπιση από μια μεγάλη μερίδα ντόπιων, αλλά και μεταθέτει το στοίχημα της κοινωνικής ανόδου ή καθήλωσης στην κατώτερη κοινωνική κλίμακα, στην δεύτερη γενιά.

§ σε εκείνους που δεν γεννήθηκαν με το προνόμιο της υγείας και της αρτιμέλειας - ή το έχασαν στην πορεία - αποκομμένοι από παντού αφού η πόλη κρυμμένη πίσω απ' τη βαθιά της υποκρισία, δεν άνοιξε πρώτα τους δίαυλους εκείνους, που προάγουν **την επικοινωνία, την ισότιμη συμμετοχή την ισότητα, την ένταξη, τον σεβασμό.**

§ στα παλικάρια και τις κοπελίτσες του τόπου μας, που ασκόπως περιφέρονται στις άχαρες πλατείες και στα σκοτεινά πάρκα, αναζητώντας μέσα από το οδυνηρό τούνελ της εφηβείας, **τα γιατί και τα διότι** της σκυφτής τους ζωής, και χάνονται για πάντα σ' αυτή τη διαδρομή, στις εφιαλτικές ουτοπίες των ναρκωτικών και των πλαστικών και αδιέξοδων σχέσεων, συχνά χωρίς **επιστροφή, χωρίς διαφυγή** και με τραγική κατάληξη. Όταν μια πόλη, «αποπέμπει» με τέτοιο τρόπο τα παιδιά της, κάτι τρέχει κύριοι υποψήφιοι κάτι πολύ σοβαρό....

Κατερίνα Ρέβελα
Συνοικία Μπασιάκου
Τρίπολη